

ΜΙ ΦΑΡΙΑ-ΜΑΝΙΑΤΟΓΛΟΥ

Άδραξε τη ζωή σου

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι

Δεν ήταν δυνατόν, ένα τέτοιο πράγμα δεν μπορούσε να της συμβαίνει! Όχι, όχι σ' εκείνη, που είχε βάλει όλη τη δύναμη της ψυχής της, που είχε επικεντρώσει όλες τις προσπάθειές της στο να κτίζει μια σχέση αρμονική και ανθεκτική!

Καθόταν έξω, στο μπαλκόνι. Είχε ανάψει ένα τσιγάρο και ενώ τα μάτια της ήταν συλωμένα στο αντικρινό δασάκι, αυτή δεν το έβλεπε. Το σούρουπο άρχιζε δειλά-δειλά να τυλίγει την πόλη, σύντομα θα είχε διαλύσει μέσα του χρώματα και σχήματα. Γι' αυτήν, ωστόσο, δεν θα υπήρχε διαφορά. Μέσα της, επικρατούσε ήδη σκοτάδι.

Ένιωθε λες και υπνοβατούσε. Τις τελευταίες ημέρες ο νους της ήταν μόνιμα βυθισμένος σε μια θολούρα, σ' ένα εξωπραγματικό αίσθημα αποχαύνωσης και

αδράνειας. Στο σχολείο, οι συνάδελφοί της δεν είχαν αντιληφθεί τίποτε –ήξερε καλά να επιβάλλεται στον εαυτό της και να κρύβει τα μύχια της ψυχής της. Με τα πιτσιρίκια όμως, ήταν αδύνατο να συγκεντρωθεί. Με τα χίλια ζόρια έβγαζε το μάθημα, στο μυαλό της στροβιλιζόταν μία μόνο σκέψη: ο δεσμός της με τον Γιάννη είχε τελειώσει.

Τον άκουσε να της λέει ότι ήθελε να χωρίσουν και κλονίστηκε σύγκορμα. Το αίμα στράγγιξε μέσα της και η καρδιά της σφίχτηκε σ' έναν κόμπο που κόντεψε να την πνίξει. Πάνιασε και την έπιασε μια ζαλάδα. Γύρω της, ο κόσμος σαν να κατέρρεε.

Ήταν Κυριακή απόγευμα και είχαν βγει για μια βόλτα. Συνήθως εκμεταλλεύονταν τα Σαββατοκύριακα για να κανονίσουν κάτι με τους φίλους τους, αλλά ο Γιάννης δεν είχε δείξει τέτοια διάθεση. Προτιμούσε, είπε, να πάνε οι δυο τους κάπου, να μη έχουν συνέχεια κι άλλους μαζί τους. Είχαν να ιδωθούν από την Πέμπτη, και της φάνηκε καλή ιδέα. Έτσι, πήραν την παραλιακή και, αφού προχώρησαν κάμποσο, στάθμευσαν το αυτοκίνητο και βάλθηκαν να περπατούν κατά μήκος της ακτής.

Ο απριλιάτικος ήλιος έλαμπε ψηλά, και σου έφτιαχνε τη διάθεση έτσι που προανάγγελλε το καλοκαίρι, ενώ μια απαλή αύρα έφερνε στα αυτιά τους τον ελαφρύ παφλασμό των κυμάτων και στα ρουθούνια τους την ανεπαίσθητη αλμύρα της θάλασσας.

Εκείνη ωστόσο δεν αισθανόταν ιδιαίτερα ευδιάθετη. Περπατούσε πιασμένη χέρι-χέρι με τον φίλο της, που όμως παρέμενε αρκετά σιωπηλός και

απορροφημένος σε σκέψεις. Δεν είχαν ανταλλάξει παρά μόνο λίγες κουβέντες. Όχι πως αυτό καθαυτό ήταν ασυνήθιστο. Ή δυσάρεστο. Δεν χρειάζονταν πάντα λέξεις για να νιώσουν καλά μαζί. Τώρα όμως καταλάβαινε πως εκείνος ήταν αφηρημένος, πως κάτι τον απασχολούσε.

«Ωραία μέρα, έτσι; Και ωραία βόλτα. θά 'πρεπε να το κάνουμε πιο συχνά, τί λες;» του είπε.

«Ναι, καλοκαιριάζει πια. Οι ημέρες μεγαλώνουν».

Λιγοστοί ήταν οι άνθρωποι που σεργιάνιζαν σαν και αυτούς στον μακρύ παραθαλάσσιο χώρο περιπάτου, ίσως γιατί ήταν περασμένες τρεις και πολλοί κάθονταν ακόμη στο κυριακάτικο τραπέζι ή ξέκλεβαν λίγο χρόνο για να απαλύνουν το άγχος και την κούραση της εβδομάδας.

«Είναι ωραία τώρα, που ο κόσμος δεν έχει ακόμη αρχίσει να γεμίζει τις παραλίες. Το καλοκαίρι δεν θα μπορείς να σταθείς εδώ πέρα. Να έρθουμε μερικές φορές ακόμη, να απολαύσουμε αυτήν την ησυχία».

Εκείνος δεν αποκρίθηκε. Εξακολούθησε να κοιτάζει μπροστά, με ύφος αφηρημένο μα και συλλογισμένο συνάμα.

Η Λένα ταλαντευόταν. Τί να κάνει; Να τον ρωτήσει τί τον προβληματίζε, ή να αφήσει το πράγμα όπως είχε, σαν να μην είχε καταλάβει ότι κάτι τον απασχολούσε; Τον ήξερε καλά, δεν ήταν δα φοβερά εξωστρεφής άνθρωπος, ώρες-ώρες κλεινόταν στον εαυτό του, έπαιρνε εκείνη τη βλοσυρή και απόμακρη όψη και απωθούσε τις προσπάθειές της να εισχωρήσει στον εσωτερικό του κόσμο. Τέτοιες στιγμές, ήταν καλύτερα να μην επιμείνει.

Συνέχισαν τον περίπατό τους. Μια-δυο φορές στάθηκαν να κοιτάξουν τις μικρές μαρίνες με τα σκάφη

και την ελαφρά ρυτιδωμένη θάλασσα, που απλωνόταν πέρα, μέχρι τον ορίζοντα.

Κάθισαν σε μια παραθαλάσσια καφετέρια και παρήγγειλαν από έναν καφέ. Όσο τον έπιναν με μικρές, αραιές γουλιές, η Λένα μονοπωλούσε σχεδόν τη συζήτηση, μιλώντας για ασήμαντα, καθημερινά ζητήματα.

Πλήρωσαν τους καφέδες και προχώρησαν λίγο ακόμη.

Ο πεζόδρομος έσφυζε τώρα από ανθρώπους που τους προσπερνούσαν ή διασταυρώνονταν μαζί τους. Οικογένειες με παιδιά που είχαν ξαμοληθεί και που χαίρονταν, μετά από τις βροχές και τα κρύα του χειμώνα, την όμορφη ανοιξιάτικη ημέρα· νεαρά ερωτευμένα ζευγαράκια σαν κι αυτούς τους ίδιους· και μοναχικοί άνθρωποι – άνδρες ή γυναίκες που προχωρούσαν αθόρυβα και αργά, ξοδεύοντας τον κυριακάτικο ελεύθερο χρόνο τους παρέα με τον ίδιο τον εαυτό τους, προκαλώντας της, όποτε τους αντίκριζε, ένα σφίξιμο στην καρδιά και μια μελαγχολική, άφατη στενοχώρια για λογαριασμό τους, γιατί καταλάβαινε καλά ότι είναι σε τέτοιες στιγμές που η μοναξιά σε βαραίνει περισσότερο.

Ο ήλιος είχε μόλις αρχίσει την κάθοδό του, ακολουθώντας την απαράλλακτη πορεία του σ' έναν γαλάζιο ουρανό διάσπαρτο από αραιά άσπρα και γκριζωπά σύννεφα. Μικρά καραβάκια έπλεαν εδώ και κεί, σχίζοντας το πέλαγος με την αυλακιά από τα απόνερά τους και την ηρεμία του απογεύματος με τον υπόκωφο βόμβο των μηχανών τους. Το ρυθμικό σκάσιμο των κυμάτων στα βράχια συνόδευε ευχάριστα, μελωδικά, το γέρμα της ημέρας. Η Λένα ένιωσε να της μεταδίδεται η γαλήνη του απομεσήμερου. Ρίγησε. Δεν

θα μπορούσε να πει αν γι' αυτό ευθυνόταν η αίσθηση αγαλλίασης ή το ψυχρό αεράκι που είχε σηκωθεί.

«Πάμε πίσω; Προχωρήσαμε αρκετά, μέχρι το αμάξι έχουμε κάμποσο δρόμο. Κρυώνω και λιγάκι».

«Περίμενε. Θέλω να σου πω κάτι», της είπε εκείνος.

Την τράβηξε να καθίσουν στο πέτρινο παραπέτο που πλαισίωνε το πεζοδρόμιο από τη μεριά της ακτής. Έμεινε για λίγο σιωπηρός. Ύστερα, δήλωσε κοφτά:

«Λένα, δεν ξέρω ακριβώς πώς να σου το πω, δεν θέλω να σε πληγώσω, αλλά αυτό έτσι κι αλλιώς δεν γίνεται. Οπότε καλύτερα να μιλήσω σταράτα. Θέλω να χωρίσουμε».

Η Λένα κέρωσε. Νόμιζε πως δεν άκουσε καλά. Τον κοίταξε άφωνη και θολωμένη. Μια παγωμένη μέγγενη έσφιξε το στήθος της. Ο Γιάννης σούφρωσε τα φρύδια του, έχωσε τα χέρια του στις τσέπες, και το σκυθρωπό του βλέμμα στυλώθηκε κάτω, στο πλακόστρωτο.

«Εδώ και καιρό δεν νιώθω πια το ίδιο για σένα, πρέπει να το είχες καταλάβει».

«Να το είχα καταλάβει;» Ξαφνιάστηκε που άκουσε την ξέπνοη φωνή της, δεν είχε καν συνειδητοποιήσει ότι μίλησε.

«Ναι, δεν μ' έβλεπες;»

Ναι, και βέβαια η Λένα έβλεπε ότι τον τελευταίο καιρό ο Γιάννης ήταν ιδιαίτερα εκνευρισμένος, απόμακρος, μυστήριος. Αλλά κι άλλες φορές φερόταν παρόμοια. Τα είχε συνηθίσει και αποδεχθεί αυτά. Τον αγαπούσε, ήθελε η σχέση τους να πετύχει. Έτσι, τέτοιες στιγμές, παρέβλεπε τους απότομους τρόπους του, τον εγωισμό του, τον παραγκωνισμό της, κι ας την πλήγωναν όλα αυτά. Άμα ένιωθε να την πιάνουν το παράπονο και η απογοήτευση, πάντα αναλογιζόταν ότι κανείς δεν είναι τέλειος, ότι ο καθένας μας

έχει προτερήματα και αδυναμίες, και ότι γι' αυτήν τα καλά του φίλου της μετρούσαν περισσότερο απ' ό,τι τα άσχημα. Έτσι και τώρα τελευταία.

«Μα, γιατί; Τί έκανα; Τί έγινε;»

«Τίποτε δεν έγινε, κι αυτό είναι επίσης μέρος του προβλήματος! Με πνίγει αυτή η ζωή, με πνίγει η σχέση μας, η ρουτίνα, η καθημερινότητα. Δεν με χωράει ο τόπος. Σαν να είμαι παγιδευμένος σε μια ζωή που δεν τη θέλω πια».

«Παγιδευμένος; Παγιδευμένος πώς; Κι εγώ σε παγιδεύω; Δεν καταλαβαίνω».

Η φωνή της πρόδιδε μια απέραντη και πληγωμένη απορία.

«Κοίτα, Λένα, λυπάμαι ειλικρινά που ήρθαν έτσι τα πράγματα. Ξέρω ότι αλλιώς τα υπολόγιζες, ότι λογά-ριαζες να κάνουμε οικογένεια και να είμαστε μια ζωή μαζί. Απλά, δεν μπορώ, πώς να σου το πω, δεν μπορώ να το κάνω. Δεν είναι αυτό που θέλω. Όχι πλέον».

«Και τί θέλεις; Και γιατί δεν μπορούμε να το κάνουμε μαζί;»

«Θέλω να ξεφύγω από αυτή τη ζωή, από τη μετρι-ότητα, από τη ρουτίνα. Θέλω μια αλλαγή, μια πλήρη, απόλυτη αλλαγή. Σου είπα, νιώθω λες και πνίγομαι, πως είμαι φυλακισμένος. Δεν φταις εσύ γι' αυτό, αυτό είναι σίγουρο. Αλλά ξέρω ότι σ' αυτό που πάω να κάνω δεν γίνεται, πώς να σου πω, δεν γίνεται να σ' έχω δίπλα μου. Ξέρω ότι στο τέλος δεν θα τα πηγαίναμε καλά».

«Γιατί; Τί θα κάνεις; Γιατί είσαι τόσο σίγουρος ότι δεν γίνεται να είμαστε μαζί;»

«Θα πάω για δουλειά έξω, Λένα, στη Σαουδική Αραβία. Θα φύγω σε λιγότερο από τρεις εβδομάδες», της αποκάλυψε κοφτά.

Η καρδιά της σταμάτησε. Κόπηκε η ανάσα της. Η ίδια με πριν παραζάλη την έκανε να αισθάνεται ότι ονειροβατεί.

«Στη Σαουδική Αραβία; Και μου το λες τώρα, μου το λες έτσι;» είπε με αγανάκτηση.

«Δεν ήμουν σίγουρος, προχθές πήρα την οριστική απάντηση».

«Καλά, κι εγώ τί είμαι; Τα σχεδιάζεις όλα αυτά χωρίς να μου πεις κουβέντα, χωρίς να ξέρω τίποτε; Και γιατί, γιατί πρέπει να φύγεις; Και γιατί μόνος σου;»

«Λένα, ξέρεις πως η δουλειά που κάνω τώρα δεν με ικανοποιεί. Ότι χρόνια τώρα με κατατρώνει η στασιμότητα, η έλλειψη προοπτικών, η αίσθηση της μετριότητας. Σου τα έχω πει αυτά. Εξ αρχής, από τότε που άρχισα να δουλεύω, ήθελα να κάνω κάτι διαφορετικό, να ξεχωρίσω, να καταξιωθώ. Κάτι τέτοιο βέβαια απαιτεί σκληρή δουλειά, πείρα, να είσαι έτοιμος να δεχθείς προκλήσεις, και κυρίως να αναγνωρίσουν οι προϊστάμενοί σου τις ικανότητές σου, ώστε να σου δώσουν μια ευκαιρία. Και αυτό φυσικά παίρνει χρόνο, δεν γίνεται από τη μια στιγμή στην άλλη. Έγινε τώρα. Μου πρόσφεραν αυτή τη θέση».

«Ας είναι, θέλεις μια αλλαγή στη δουλειά σου, να δοκιμάσεις κάτι άλλο. Εγώ γιατί δεν κολλάω στα σχέδιά σου; Τί σχέση έχει αυτό μ' εμάς, με τον δεσμό μας;» Η σύντομη παύση σαν να τόνισε τα επόμενα λόγια του Γιάννη: «Λένα, άκουσέ με, σε παρακαλώ. Δεν είναι αλήθεια ότι δεν νοιάζομαι πια για σένα. Το είπα γιατί νόμιζα ότι έτσι θα ήταν πιο εύκολη αυτή η συζήτηση. Είπες ότι σου το λέω απότομα, ότι πήρα τις αποφάσεις μόνος μου, ερήμην σου. Ναι, σ' αυτό έχεις δίκαιο. Όμως, ακριβώς επειδή είσαι σημαντική

για μένα, επειδή δυσκολεύομαι πολύ που θα σε χάσω, ήταν ο μόνος τρόπος, πίστεψέ με.

»Και ταλαντεύτηκα πολύ, ειλικρινά. Ήθελα κι εγώ ο ίδιος να πεισθώ ότι μ' εσένα δίπλα μου αυτή η ζωή, η τωρινή, θα ήταν η ζωή που επιθυμούσα. Μα την αλήθεια, προσπάθησα, το ήθελα πολύ. Μέχρι που τελικά υποχρεώθηκα να παραδεχτώ αυτό που ήξερα βαθιά μέσα μου, ότι δεν είναι έτσι. Και ότι, αν έμενα, κάποια στιγμή θα σε κατηγορούσα γι' αυτό. Όπως ξέρω επίσης καλά, ότι εκεί που θα πάω δεν είναι για σένα. Σε ξέρω».

Έπρεπε να αντιδράσει, να το παλέψει.

«Δηλαδή, την απόφαση την παίρνεις εσύ μόνος σου, εσύ ξέρεις καλύτερα από εμένα την ίδια τί θέλω και τί μπορώ ή δεν μπορώ να κάνω; Αυτό είναι, ή απλώς δεν με θες έτσι κι αλλιώς μαζί σου;»

«Γαμώτο, Λένα! Άκουσέ με! Πιστεύεις ότι θα μπορούσες να δεχτείς, να προσαρμοστείς, στη ζωή που κάνουν οι γυναίκες εκεί πέρα; Ξέρεις πώς είναι. Δεν μπορούν να κουνήσουν μόνες τους πουθενά, δεν τους επιτρέπεται να δουλεύουν, να έχουν τη ζωή τους. Ούτε καν να οδηγήσουν! Εσύ, ανεξάρτητη και δραστήρια καθώς είσαι, θα μπορούσες; Ξέρω πολύ καλά ότι και να ήθελες, και να προσπαθούσες, στο τέλος δεν θα άντεχες, θα άρχιζες να νιώθεις απαίσια και δυστυχισμένη. Θα ήταν λοιπόν αυτό καλύτερα για μας;»

Πήγε να πει κάτι, αλλά εκείνος την πρόλαβε.

«Κι άλλωστε δεν ξέρω πόσο καιρό θα είμαι εκεί. Ξέρεις ότι η εταιρεία μου είναι μεγάλη πολυεθνική, και ότι δραστηριοποιείται κυρίως στη Μέση Ανατολή και στην Αφρική. Αναλαμβάνει εκεί μεγάλα κατασκευαστικά έργα. Άμα τα πάω καλά, μπορεί να χρειαστεί να αλλάζω πόστο εργασίας αρκετά συχνά.

Να πηγαίνω από 'δώ κι από 'κεί, όπου θα υπάρχει ανάγκη. Γι' αυτό σου λέω, δεν γίνεται. Σε γνωρίζω αρκετά καλά ώστε να ξέρω ότι δεν θα καταφέρναμε παρά μόνο μια τρύπα στο νερό. Καλύτερα λοιπόν να το διαλύσουμε από τώρα».

Η Λένα έμεινε σιωπηλή.

Ανακατεμένη με διάφορους θορύβους, η υπόκωφη βοή των κυμάτων έφτασε στα αυτιά της. Πρόσεξε ότι ο πεζόδρομος είχε πια σχεδόν αδειάσει και ότι η κίνηση αυτοκινήτων στην παραλιακή ήταν τώρα πιο έντονη. Μπροστά της είδε, στην άκρη του πεζοδρομίου, έναν φανοστάτη που προέβαλλε στο λιθόστρωτο έναν κύκλο από κιτρινωπό φως. Δεξιά κι αριστερά του, παρατασσόταν μια στρατιά από παρόμοιους φωτεινούς σκοπούς, αμβλύνοντας το σκοτάδι. Η νύχτα είχε πια καταλάβει την πόλη.

Γύρισε το κεφάλι της και τον κοίταξε κατάματα.

«Πάνω από τεσσεράμισι χρόνια, Γιάννη, κοντά πέντε. Δεν είναι και λίγο. Τα πετάς λοιπόν έτσι; Παίρνεις αφήφιστα την απόφασή σου, και δεν σου καίγεται καρφί για μένα; Γιατί, να το ξέρεις, αυτό ακριβώς νιώθω».

Ακόμη και τώρα, πέντε ημέρες μετά, της φαινόταν ότι ζούσε ένα ψέμα, έναν εφιάλτη. Πάσχιζε να καταλάβει τί της συνέβαινε. Να κατανοήσει το γιατί της συμπεριφοράς του. Ένιωθε πληγωμένη, προδομένη, συντετριμμένη. Και αγανακτισμένη. Μα, ήταν δυνατόν να την αφήσει έτσι, τόσο απότομα, τόσο απροειδοποίητα, τόσο αφήφιστα; Ήταν δυνατόν να σήμαινε τελικά τόσα λίγα γι' αυτόν που να μην τη σκέφτεται καθόλου την ώρα που πήρε την απόφασή του;

Έφερνε ξανά και ξανά στο μυαλό της όσα είχαν λεχθεί εκείνο το απόγευμα, και τα σκάλιζε αγωνιωδώς, προσπαθώντας να βρει κάποιο επιχείρημα από το οποίο να πιαστεί, κάποιον τρόπο να τον κάνει να αλλάξει στάση.

Της φαινόταν αδιανόητο να της λέει ότι την αγαπάει, και να θέλει να χωρίσουν. Να βάζει τη δουλειά του μπροστά από τον έρωτα. Αυτή δεν θα το έκανε ποτέ αυτό! Τουλάχιστον έτσι πίστευε, έτσι ένιωθε.

Είχαν γνωριστεί εντελώς τυχαία. Έτσι βέβαια συμβαίνει με κάθε γνωριμία. Μόνο που η δική τους παρά λίγο να μην γίνει ποτέ.

Ήταν Γενάρης και η εξεταστική του πρώτου εξαμήνου ήταν στο φουλ. Εκείνην την Παρασκευή το απόγευμα η Λένα ήταν ιδιαίτερα κακόθυμη και φουρισμένη. Το πρωί είχε γράψει ένα μάθημα στο οποίο απρόσμενα δεν τα είχε πάει καθόλου καλά –και επειδή ανέκαθεν ήταν καλή στις σπουδές της, κάτι τέτοια δεν τα είχε συνηθίσει. Και σαν να μην έφτανε αυτό, προ ολίγου είχε τσακωθεί άγρια με τη μητέρα της. Ένας από εκείνους τους ομηρικούς καβγάδες που ξεσπούσαν κάθε τόσο μεταξύ τους. Δεν μπορούσαν, θαρρείς, να ανταλλάξουν δυο κουβέντες χωρίς να καταλήξουν να τσιρίζουν και να αλληλοκατηγορούνται. Η μητέρα της την επέκρινε για την ακαταστασία της, για την έλλειψη συμμετοχής της στα του σπιτιού, για τη συμπεριφορά της γενικά, και η Λένα της ανταπαντούσε άσχημα και επιθετικά, με μια προκλητική στάση που απλά επιδείνωνε την κατάσταση.

Έτσι, όταν η φίλη της η Σοφία, συμφοιτήτριά της στο τέταρτο έτος του Παιδαγωγικού, την είχε πάρει στο κινητό για να την καλέσει σε πάρτι εκείνο το βράδυ, της είχε δηλώσει ορθά-κοφτά: «Δεν μου κάνει κέφι».

«Γιατί; Τί έγινε;»

«Αφού ξέρεις. Τα είπαμε μετά την εξέταση. Έχω στενωχωρηθεί και τσαντιστεί».

«Και τί μ' αυτό, βρε Λένα; Εντάξει, δεν τα πήγες καλά. Συμβαίνει στον καθένα. Δεν είναι δια ανάγκη να τα βιάφεις μαύρα. Δεν βλέπεις εμένα; Άμα στενοχωριόμουν έτσι κάθε φορά που δεν γράφω καλά...»

«Εμένα πάντως μου τη δίνει. Άσε που πάλι τσακώθηκα με τη μητέρα μου».

«Ένας λόγος παρά πάνω για να έρθεις! Έλα, θα πάμε στο σπίτι ενός φίλου του Γιώργου. Θα 'ναι ωραία. Θα ξεδώσεις και θα φτιάξει η διάθεσή σου».

«Και πού τους ξέρω εγώ τους φίλους του αδερφού σου, Σοφία; Όλοι άγνωστοι θα είναι, πού το βλέπεις το ωραίο;»

«Αμάν, ρε Λένα. Πολύ τη δύσκολη μας κάνεις. Άμα δεν θες να 'ρθεις, μην έρθεις. Αν θες να μείνεις σπίτι και να βράζεις στο ζουμί σου, εντάξει. Να δεις όμως πως θα το μετανιώσεις».

Με τα πολλά, η κολλητή της τελικά την έπεισε να πάει.

Τις πήγε ο φίλος της Σοφίας με το αυτοκίνητο που είχε πάρει δανεικό από τους γονείς του. Όταν έφτασαν, κοντά μεσάνυχτα, το πάρτι είχε ανάψει για τα καλά. Ολόκληρο το μικρό διαμέρισμα παλλόταν, θαρrouσες, με την εκκωφαντική μουσική. Τα φώτα είχαν περιοριστεί στο ελάχιστο και για να προχωρήσουν μέσα χρειάστηκε να ελίσσονται ανάμεσα σε αγόρια

και κορίτσια που, μ' ένα ποτήρι ή ένα τσιγάρο στο χέρι –ή και τα δύο– κουνιούνταν στον ρυθμό της μουσικής. Η κάπνα από τα τσιγάρα αιωρείτο παντού, και εκεί που φωτιζόταν από τις ελάχιστες λάμπες, η θολούρα της λες και αποκτούσε υλική υπόσταση και οντότητα.

Μέσα σ' όλο αυτό το αλαλούμ, και αφού είχαν καταφέρει να πιάσουν και οι τρεις τους από ένα ποτό και είχαν ανταλλάξει πέντε φωναχτές κουβέντες, η Λένα έχασε κάποια στιγμή την παρέα της. Παρασυρμένη από τη γενική ατμόσφαιρα, χόρεφε κι αυτή κάμποσο, κάπνισε το ένα τσιγάρο μετά το άλλο και πήγαινε και γέμιζε το ποτήρι της κάθε φορά που άδειαζε.

Ωστόσο, οι προβλέψεις της Σοφίας έβγαιναν λανθασμένες. Το κέφι της δεν είχε φτιάξει. Κάποια στιγμή, κάθισε στην άκρη ενός καναπέ, έγειρε πίσω το κεφάλι της ακουμπώντας το στη ράχη, και έκλεισε τα μάτια της. Τα μηνίγγια της δονούνταν ακατάπαυστα και δυνατά, ακολουθώντας υποχρεωτικά τον παλμό της μουσικής. Μέσα της, η Λένα έβριζε τη φίλη της, που την είπε πείσει να έρθει σ' εκείνο το αναθεματισμένο πάρτι.

Σκεφτόταν σοβαρά το ενδεχόμενο να την παρατήσει εκεί και να γυρίσει σπίτι της, όταν ένιωσε ότι κάποιος είχε καθίσει δίπλα της, στο μπράτσο του καναπέ. Δεν έδωσε σημασία, δεν είχε καμμιιά όρεξη να ανοίξει παρτίδες με κανέναν.

«Γειά χαρά! Δεν φαίνεσαι και πολύ κεφάτη...»

Έστρεψε λίγο το κεφάλι της και στραβοκοίταξε τον νεαρό που της μιλούσε. Δεν τον ήξερε από πουθενά. Ο εκνευρισμός της έπιασε κόκκινο.

«Και εσένα τί σε νοιάζει;»

«Όπα, βλέπω είσαι και τσαντισμένη! Θα φταίει μάλλον που είναι άδειο το ποτήρι σου. Να σου το γεμίσω; Επ' ευκαιρία, εγώ είμαι ο Γιάννης. Εσύ;»

«Εγώ είμαι εκείνη που δεν έχει καμμιά διάθεση να σ' ακούσει. Άντε γειά», είπε και έκανε να σηκωθεί.

«Κάτσε, περίμενε! Γιατί εξάπτεσαι; σου 'κανα τίποτε κακό;»

«Μού 'κανες που μου χάλασες την ησυχία μου».

«Μα, πάρτι είναι, που να πάρει ο διάολος! Τί ησυχία και πράσινα άλογα;!»

«Γι' αυτό κι εγώ σου λέω, άντε γειά!»

Προτού προλάβει καν να κουνηθεί, εκείνος άνοιξε διάπλατα τα χέρια του σε ένδειξη κατευνασμού και επέμεινε θιγμένος:

«Περίμενε! Πού θα πας; Μια χαρά δεν είμαστε εδώ; Ένα ποτό σε ρώτησα αν θες να πιεις κι εσένα σ' έπιασαν τα μπουρίνια!»

«Αφού δεν καταλαβαίνεις ότι δεν έχω όρεξη να σου μιλήσω!»

«Έλα τώρα, δεν ζητάω και τίποτε σπουδαίο! Κάτσε λίγο. Στο κάτω-κάτω, αν δεν θες να μιλήσεις εσύ, άσε να μιλήσω εγώ».

Η Λένα του έριξε ένα ακόμη λοξό βλέμμα. Εκείνος χαμογελούσε πλατιά και κάπως αυθάδικα, κοιτώντας την μέσα στα μάτια –τουλάχιστον αυτό της φάνηκε μέσα στο μισοσκόταδο που επικρατούσε.

«Και σαν τί θα πεις, δηλαδή;»

«Θα πω ότι βαρέθηκα να ξελαρυγγιάζομαι για να ακουστώ, και ότι καλά θα κάναμε να βγούμε λίγο στο μπαλκόνι για να ηρεμήσουν τ' αυτιά μας».

«Με τέτοιο κρύο; Τρελάθηκες;»

«Σιγά! Δεν κάνει δα και ψόφο! Έλα! Μόνο για δύο λεπτά!»

Σηκώθηκε από το πρόχειρο κάθισμά του και της έτεινε το ένα χέρι, σε μια βουβή πρόσκληση.

Η Λένα έμεινε να τον κοιτάζει ανέκφραστα για λίγα δευτερόλεπτα, και ύστερα σηκώθηκε αγνοώντας το χέρι του.

«Καλά, ας είναι. Αλλά μόνο και μόνο επειδή με ζάλισε όλη αυτή η βαβούρα».

«Μπορώ τώρα να μάθω πώς σε λένε;»

«Λένα, με λένε Λένα».

Όταν, μετά από κάνα μισάωρο, η Σοφία πρόβαλε στη μπαλκονόπορτα, τη βρήκε να καπνίζει, ακουμπισμένη στα κάγκελα. Δίπλα της, ο Γιάννης την είχε πάρει μονότερμα και της έλεγε πολλά και διάφορα.

«Επιτέλους σε βρίσκω, ρε παιδί μου! Έφαγα το σπίτι για να σε βρω! Τί κάνεις εδώ πέρα, δεν έχεις ξεπαριάσει;»

«Λίγο καθαρό αέρα ήθελα να πάρω. Δεν άντεχα άλλο εκεί μέσα».

«Καλά. Εμείς φεύγουμε. Θα έρθεις κι εσύ, ή θα μείνεις κι άλλο;»

«Όχι, όχι, έρχομαι κι εγώ».

Όσο καθόταν στο πίσω κάθισμα και άκουγε αφηρημένα τη Σοφία που τα έλεγε με τον φίλο της, η Λένα αναγκάστηκε να παραδεχθεί ότι η φιλοκουβέντα και το χιούμορ του Γιάννη τής είχαν φτιάξει κάπως τη διάθεση.

Ήταν περίεργη να δει αν όντως θα της τηλεφωνούσε, όπως είχε υποσχεθεί. Όχι πως την ένοιαζε ιδιαίτερα, αλλά τέλος πάντων, η αλήθεια ήταν πως της φαινόταν ευχάριστος και συμπαθητικός –και καθόλου άσχημος...

Η Λένα είχε βγάλει τα παπούτσια της και καθόταν κουλουριασμένη στον καναπέ του σαλονιού. Με το τηλεκοντρόλ στο χέρι, έκανε ζάπινγκ, προσπαθώντας πεισματικά να αποσπάσει το μυαλό της από το ζήτημα που διαρκώς γυρόφερνε μέσα της: η αλήθεια ωστόσο ήταν ότι δεν το κατάφερε, αδυνατούσε να προσηλωθεί σε οτιδήποτε.

Το δωμάτιο φωτιζόταν ελάχιστα. Είχε ανάψει μόνο ένα μικρό φωτιστικό, αποφεύγοντας το έντονο φως – το μισοσκόταδο εναρμονιζόταν καλύτερα με τη ζοφερή ψυχική της διάθεση.

Παρασκευή βράδυ απόψε. Αν όλα ήταν καλά και κανονικά, θα είχε τώρα δίπλα της τον Γιάννη ή θα βρίσκονταν οι δυο τους κάπου, μόνοι ή με παρέα. Θυμήθηκε το μπαράκι όπου συνήθως πήγαιναν να βρουν τους φίλους τους πριν κινήσουν όλοι μαζί για αλλού, για βόλτες με το αμάξι ή με τα πόδια, για τα πάρτι και το φαγητό στα ταβερνάκια –και τον φλογερό έρωτα που πάντα ακολουθούσε και αποτελούσε την κορύφωση της βραδιάς τους. Ένας σουβλερός πόνος απείλησε να κομματιάσει το στήθος της και τα μάτια της βούρκωσαν.

Η Λένα σκίρτησε και τύλιξε τα γόνατά της μέσα στα δυο της χέρια. Κούνησε ανεπαίσθητα το κεφάλι της –θαρρείς πως ήθελε να διώξει εκείνες τις σκέψεις– βλεφάρισε για να καθαρίσει το βλέμμα της, και κάρφωσε τα μάτια της στην τηλεόραση.

Πέρα από τις φωνές που έβγαιναν από την οθόνη, τ'αυτί της έπιασε κάτι ακόμη. Το κινητό της, που ήταν ακουμπισμένο στο τραπεζάκι μπροστά της, είχε αρχίσει να δονείται υπό το σιγανό ήχο της μουσικής που ειδοποιούσε για εισερχόμενη κλήση. Για μια στιγμή σκέφτηκε να το αγνοήσει. Δεν είχε διάθεση να μιλήσει

με κανέναν. Έριξε μια ματιά στο καντράν και είδε ένα όνομα: Σοφία. Η κολλητή της. Με μισή καρδιά σήκωσε το ακουστικό.

«Γεια σου, Σοφία».

«Έλα, Λένα μου, τί κάνεις; Πού σε πετυχαίνω; Είσαι σπίτι;»

«Ναι, σπίτι είμαι, πού αλλού;»

«Τί κάνεις; Είσαι καλά;»

«Πώς νά 'μαι; Μαύρα χάλια».

Από την προηγούμενη Κυριακή που η ζωή της είχε ξαφνικά έρθει τα πάνω κάτω, είχαν μιλήσει πάμπολλες φορές. Της είχε πει για τον χωρισμό, της είχε διηγηθεί τη συζήτηση με τον Γιάννη, της είχε ανοίξει την καρδιά της. Ακούραστη η Σοφία, είχε ακούσει τις πίκρες της, τις εκρήξεις θυμού, τα κλάματά της. Είχε προσπαθήσει να της εμφυσήσει λίγο θάρρος, λίγη αισιοδοξία. Όχι και τόσο επιτυχημένα...

«Έλα, Λένα, μην μου στενοχωριέσαι έτσι. Όλα θα πάνε καλά, θα δεις».

«Πώς να πάνε καλά, Σοφία; Πώς;»

«Ξέρω, Λένα, τα βλέπεις όλα μαύρα, πρέπει όμως να προσπαθήσεις να συνέλθεις λίγο. Δεν γίνεται να είσαι σ' αυτό το χάλι. Δεν μπορώ να σε ακούω έτσι». Έκανε μια παύση. «Μακάρι να μπορούσα να έρθω».

Η Σοφία, δασκάλα και η ίδια, έμενε τα τελευταία χρόνια σε μια μικρή πόλη στα βόρεια. Δίδασκε εκεί, και εκεί είχε γνωρίσει τον άνδρα της, με τον όποιο είχε παντρευτεί πρόσφατα.

«Ναι, καλά θα ήταν».

«Τί έγινε στο σχολείο; Τα έβγαλες πέρα με τα παιδιά; Πώς πήγε η ημέρα σου; Άλλαξε τίποτε από χθες;»

«Σαν τί να αλλάξει, Σοφία;» ξέσπασε αγανακτισμένη και τσαντισμένη. «Όχι, δεν άλλαξε, ούτε

πρόκειται. Σου είπα, αυτός την απόφασή του την πήρε, εμένα μ' έχει ξεγράψει».

Η Λένα ήξερε τί εννοούσε η Σοφία. Την προηγούμενη, όταν πάλι είχαν μιλήσει στο τηλέφωνο, της είχε αναφέρει το προχθεσινό τηλεφώνημα του Γιάννη. Εκείνος της είχε τηλεφωνήσει για να μάθει τί κάνει και πώς είναι, λέγοντάς της πως νοιάζεται και στενοχωριέται για λογαριασμό της. Και ότι η ίδια, έχοντας δέσει κόμπο την καρδιά της και επιστρατεύσει όλο της τον εγωισμό και αυτοσεβασμό, του είχε ζητήσει να μην την ξανακαλέσει, εκτός κι αν ήταν για να της πει πως είχε αλλάξει απόφαση.

«Χέσ' τον, Λένα, χέσ' τον, σου λέω! Μ' ακούς; Τί βασανίζεσαι; Δεν το αξίζει!» Η οργή ήταν έκδηλη στα λόγια της Σοφίας.

Δεν αποκρίθηκε. Τί να πει; Πώς να την κάνει να νιώσει την απόγνωση, τη θλίψη, τον πόνο που είχε μέσα της;

Η γραμμή έμεινε για λίγο βουβή. Η φωνή της φίλης της άργησε κάπως να ξανακουστεί, αλλά τώρα ήταν πιο ήρεμη και πειστική:

«Λένα μου, ξέρω, είναι δύσκολο, πολύ δύσκολο. Αν μιλάω έτσι είναι επειδή στενοχωριέμαι για σένα. Μα σε καταλαβαίνω. Καταλαβαίνω ότι είσαι πληγωμένη, πικραμένη, απογοητευμένη, ότι σου φαίνεται πως τίποτε πλέον δεν υπάρχει μπροστά σου. Ότι δεν έχεις τίποτε άλλο να περιμένεις από τη ζωή. Δεν είναι έτσι όμως, και το ξέρεις. Δεν είναι η συντέλεια του κόσμου. Όσο απαίσια και να νιώθεις τώρα, δεν θα είναι πάντα έτσι. Μην αφήνεις να σε κυριεύσει η απελπισία, κορίτσι μου, πρέπει να αντιδράσεις. Η ζωή συνεχίζεται, θα υπάρξουν και άλλες χαρές, θα γεύεσαι πάλι καθετί καλό που θα σου προσφέρει η ζωή».

«Δεν το πιστεύω, Σοφία. Ξέρεις πόσο τον αγαπούσα τον Γιάννη. Πίστευα πως είχαμε την τέλεια σχέση. Ότι δεν θα χωρίζαμε ποτέ. Να όμως που έπεσα έξω».

«Λένα, δεν είναι η πρώτη φορά που χωρίζεις. Θυμάσαι τότε με το Νίκο, και αργότερα με το Μάριο; Πάλι ήσουν διαλυμένη, χάλια. Κι όμως, δεν ξαναερωτεύτηκες; Δεν ήρθε ο Γιάννης στη ζωή σου;»

«Ναι, αλλά εγώ είχα βάλει τέλος σ' εκείνες τις σχέσεις, που άλλωστε δεν κράτησαν πολύ. Δεν είναι το ίδιο. Όσο και να σου στοιχίζει, αλλιώς είναι να πάρεις εσύ την απόφαση και αλλιώς είναι να είσαι υποχρεωμένη να δεχθείς την απόφαση του άλλου, ενώ εσύ αισθάνεσαι διαφορετικά. Πρώτη φορά, Σοφία, ήμουν τόσο σίγουρη για έναν άνθρωπο. Πρώτη φορά ένιωσα τόσο κοντά σε κάποιον. Κι όμως, να πού καταλήξαμε».

«Ναι, αλλά γιατί γι' αυτόν μέτρησε περισσότερο η φιλοδοξία παρά το συναίσθημα».

«Μήπως όμως γι' αυτό φταίω εγώ, που δεν ήμουν ικανή να αντεπεξέλθω στις προσδοκίες του, σ' αυτό που περίμενε από τη σχέση μας;»

«Πας καλά, Λένα; Μη λες βλακειές! Τί είναι αυτά που λες; Είναι δυνατόν να πιστέψεις κάτι τέτοιο;»

Κι όμως ήταν.

«Λενάκι, γλυκιά μου, κοίταξε λίγο την αδερφούλα σου όσο εγώ ετοιμάζω το φαγητό. Έλα, είσαι μεγάλη κοπέλα εσύ, βοήθα τη μαμά».

Η Κλειώ πηγαινοερχόταν από τον νεροχύτη στο ντουλάπι με τα πιατικά, από το ντουλάπι στο ψυγείο, από το ψυγείο στον φούρνο όπου ψηνόταν το βραδινό. Κινείτο

αλαφιασμένα και βιαστικά, όπως πάντα. Κάθε τόσο έριχνε μια ματιά πέρα από τον πάγκο που χώριζε την κουζίνα από το σαλόνι, για να ελέγξει τα παιδιά της. Κυρίως τη μικρή Ελπίδα, που όσο και να την κάθιζες χάμω, πάνω στο χαλί, τριγυρισμένη από τα παιχνίδια της, όλο σηκωνόταν και, πασχίζοντας να ισορροπεί στα δύο της ποδαράκια, αλώνιζε τον χώρο και εφεύρισκε χίλιες-δυο ζαβολιές. Τί να περιμένεις όμως από ένα παιδί που ούτε τα δυο δεν είχε κλείσει;

Όμως, τί να πρωτοκάνει και εκείνη; Πρωί-απόγευμα μαθήματα στο φροντιστήριο, η λάτρα του σπιτιού, η φροντίδα των παιδιών, η έγνοια με την εύθραυστη υγεία της μητέρας της... Λεπτό δεν είχε για να ηρεμήσει, για να χαλαρώσει και να αφιερωθεί στα παιδιά της έτσι όπως θα ήθελε, να απολαύσει λιγάκι την αίσθηση τηςσχόλης.

Την έπνιγαν οι υποχρεώσεις, έτσι ένιωθε. Η δουλειά του άνδρα της τον κρατούσε πολλές ώρες μακριά από το σπίτι, συχνά μάλιστα και έξω από την πόλη. Ελάχιστα μπορούσε να συμβάλει στο μεγάλωμα των παιδιών και γενικά στη φροντίδα του σπιτιού. Όλα έπεφταν πάνω στους ώμους της. Δόξα τω Θεώ είχε τη Λένα, το μεγάλο της κορίτσι, που κοιτούσε λίγο το μικρό όσο εκείνη τα έφερνε βόλτα.

«Την προσέχεις την αδερφή σου, Λένα; Μην την αφήνεις να κάνει σκανταλιές».

Η Λένα σήκωσε το βλέμμα της από το παζλ που έφτιαχνε και κοίταξε πάλι τη μικρή. Ευτυχώς, προς το παρόν ήταν απασχολημένη με τα λούτρινα ζωάκια της.

Ήταν γονατιστή δίπλα στο τραπεζάκι του σαλονιού, όπου είχε απλώσει και είχε αρχίσει να συναρμολογεί τα πολύχρωμα κομμάτια. Είχε συνέχεια τον νου της μην έρθει η αδερφή της και της τα διαλύσει όλα με ένα σάρωμα του χεριού της. Δεν την προλάβαινες. Εκεί που, τη μια στιγμή,

καθόταν ήρεμα, την άλλη είχε έρθει κοντά σου και σου χάλαγε το παιχνίδι. Δεν σε άφηνε καθόλου σε ησυχία.

Ήταν όμως και η μαμά, που κάθε λίγο και λιγάκι της ζητούσε να πάει να συμμαζέψει την Ελπίδα που έκανε κάποια βλακεία. Δεν μπορούσε να συγκεντρωθεί στο παιχνίδι της.

Ήθελε βέβαια να βοηθάει τη μαμά, την έβλεπε που δεν στεκόταν ποτέ, από την ώρα που έμπαινε βιαστική στο σπίτι για να μπορέσει να φύγει η κυρία Μάχη –που τις κρατούσε όσο εκείνη έλειπε στο φροντιστήριο– έπιανε αμέσως τις δουλειές για να προλάβει. Αλλά, σάμπως την άκουγε η Ελπίδα; Μπα, μόνο έκανε καμώματα και έβαζε τα κλάματα τσιρίζοντας. Κι άμα έμπηγε τις φωνές, εμφανιζόταν η μαμά τους.

«Λένα, σε παρακαλώ, την αδερφή σου σου ζήτησα να προσέχεις. Γιατί την κάνεις και κλαίει;» έλεγε κάπως επιτιμητικά.

«Τίποτε δεν της έκανα, καλέ μαμά! Αυτή δεν μ' ακούει. Πήγε να χύσει το νερό από το ποτήρι μου και της το πήρα. Να την άφηνα;»

«Έλα τώρα, εντάξει, δεν λέω, αλλά με το μαλακό, Λενάκι. Είσαι μεγάλη, εφτά χρονών κοπέλα. Να δείχνεις της αδερφής σου ότι δεν πρέπει να τα κάνει αυτά, αλλά όχι και να την κάνεις να κλαίει. Μωρό είναι ακόμη, θέλει τρόπο».

Προσηλώθηκε στο παιχνίδι της. Έπιανε ένα κομμάτι στο χέρι της και προσπαθούσε να το ταιριάξει στη σωστή θέση. Χαιρόταν πολύ που τα κατάφερνε.

Όταν, μετά από λίγο, η ματιά της πήρε τη μικρή, εκείνη είχε σκαρφαλώσει στον καναπέ και πολεμούσε να ανέβει και πιο ψηλά, στο βραχίονά του. Μέχρι να σηκωθεί και να τρέξει κοντά της, το παιδί είχε φάει ολόκληρη τούμπα. Το κλάμα του γέμισε το δωμάτιο.

Πανικόβλητη, η μαμά τα παράτησε όλα και ήρθε τρέχοντας. Πήρε το μωρό στην αγκαλιά της και βάλθηκε να το ξεετάζει και να το παρηγορεί.

Η Λένα είχε μαρμαρώσει στη θέση της, μαγκωμένη και ταλανισμένη από τύψεις, λες και έφταιγε εκείνη για το πέσιμο της αδερφής της.

Σαν βεβαιώθηκε ότι το μωρό δεν είχε τίποτε και ησύχασε, η Κλειώ γύρισε στη μεγάλη της κόρη.

«Καλά, βρε Λένα, τί να σου πω; Δεν σου ζήτησα να προσέχεις τη μικρή; Δεν την είδες τί πήγαινε να κάνει; Πού είχες τον νου σου; Λίγο έλειψε να χτυπήσει σοβαρά!»

«Το παζλ μου έφτιαχνα, μαμά, δεν την είδα».

«Για να φτιάξεις εσύ το παζλ σου, η μικρή παρά λίγο να σπάσει το κεφάλι της! Δώσ' της λίγη προσοχή, βρε Λένα, πάρ' την κοντά σου, παίξ' την λιγάκι, δεν μπορείς;»

«Μα, μαμά, θα μου χαλάσει το παζλ».

«Άσε πια το παζλ! Το κάνεις άλλη ώρα. Πήγαινε εσύ να παίξετε μαζί με τα δικά της παιχνίδια. Σε παρακαλώ· εγώ δεν προλαβαίνω, δεν το βλέπεις;»

Φίλησε το μωρό, το κάθισε κάτω και επέστρεψε στην κουζίνα.

Η Λένα έδωσε μια στο παζλ και το διέλυσε. Σηκώθηκε φουριόζα και μουτρωμένη, αλλά αμέσως μαζεύτηκε. Κοίταξε τη μαμά της. Ευτυχώς, είχε την πλάτη της γυρισμένη και δεν είχε δει το ξέσπασμά της. Ένωσε έναν κόμπο στον λαιμό. Δεν ήθελε να στενοχωρήσει τη μαμά. Αλήθεια, ήθελε να τη βοηθάει. Μόνο που ποτέ δεν μπορούσε να παίξει όπως ήθελε, πάντα έπρεπε να φροντίζει την Ελπίδα. Και ούτε αυτό δεν το έκανε καλά. Ήταν απρόσεκτη και ανάξια.

Όλο λάθη και βλακειές –να τί ήταν. Είχε δίκαιο η μαμά της που εκνευριζόταν μαζί της. Δεν ήταν ικανή για τίποτε.

Σαν ξαναπιανόταν με τις δουλειές της, η Κλειώ ένιωθε μέσα της ένα κύμα δυσφορίας και στενοχώριας. Κοίταξε πίσω και είδε τις δύο κόρες της καθισμένες πάνω στο χαλί. Η Λένα είχε πιάσει ένα γούνινο κουταβάκι και το κουνούσε μπροστά στα προσηλωμένα μάτια της αδερφής της, λέγοντάς της διάφορα αστεία και κάνοντας γκριμάτσες.

Δεν ήθελε να παραφορτώνει τη μεγάλη της κόρη με την ευθύνη του μωρού, της ζητούσε πολλά, το ήξερε. Τί άλλο να έκανε όμως;

